

B. Mihály Csilla

Hajnali séta

*Tavaszbolyong a kert alatt,
ma ő a támaszom,
rügyek csomója felszakadt
a bolyhos ágakon.*

*Kövértaréjos fellegek
mögött a fény oson,
kutyám a sárban hempereg,
füvön, keréknyomon.*

*A szél bozontja lány azúr,
kavarja száz titok,
remegnek, mint a hárfahúr,
a karcsú nárciszok.*

*Megült a jámbor réteken
csapatnyi báj, gyönyör,
ittthon vagyok, de végtelen
szelíd magány gyötör.*

*Reményem mellém andalog,
szorítja két kezem,
s a halhatatlan hajnalok
honába érkezem.*

Nagyvárad

*A földváron, László király nyomában
bolyong a fény, aranyló és merész,
a dúdoló Sebes-Körösre néz
megannyi ébredő falomb soványan.*

*Szeccszíós ruhába bújt a főtér,
püspöksüveg szép sorházak fején,
sasszárnyain kering a jó remény,
sötétlő hajlatára égi csönd fér.*

*A holnapokra lát, s te arra bírod,
keresse álmok s Lédák lépteit;
de hall vajon magyar beszédet itt-ott,*

*marad szívükben még kevéske hit?
Magnóliák között a szél a szirmot
hullatja, mint te árva könnyeid.*

Édeni alkony

*Hajlik a vállra ma fénypuha lényed,
űzve előlem a talmi sötétet,
két tenyeredre lefektetem arcom,
jöjjön a vérpiros, édeni alkony.
Hallgatom egyre a hangodat, édes,
ennyire vonzani senki se képes,
vedd le ruhádat, eléget a bőröd,
nem tudod ezt, de a testemet őrzöd.
Hogyha az éj betakarja szerelmünk,
szív dala szálljon esengve felettünk,
hajnalig égve, a mennyre találva,
haljon a vérem a vágy paraszába.*